

Kind geen bezwaar

hanneke gunsing

uitgeverij anderzins

Kind geen bezwaar

Hanneke Gunsing

Uitgeverij Anderszins
2021

COLOFON

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van Munken Pure

©2021, Uitgeverij Anderszins, De Waal/Ermelo

©2021, tekst: Hanneke Gunsing

Foto cover: privé-eigendom van de auteur

Foto auteur: Bert Grommers

Vormgeving & lay-out:

STAM grafisch ontwerp en illustraties

ISBN 978-94-92994-67-7

NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

www.uitgeverijanderszins.nl

INHOUD

1.	Huisnummers	11
2.	Door de voordeur	14
3.	De smalle weg	16
4.	Kind geen bezwaar	18
5.	Belcanto	20
6.	Tante Jo	23
7.	Zaanse Huisjes	25
8.	Mummie	27
9.	Niemandslaan	29
10.	Meester Kroon	31
11.	Witte bedjes	33
12.	Boekenvrienden	35
13.	(Z)ondertiteling	37
14.	Vergeeten	40
15.	Schuitje varen	42
16.	Suikeroom	44
17.	ON-GELOOF-LIJK	47
18.	Effe titte	50
19.	Kees	52
20.	Zoele zomeravond	54

2. Door de voordeur

Spannend was het. Zo'n onrustig gevoel in je maag.
Het mocht niet en toch deed je het. Je moeder zien.
't Lijkt zo eenvoudig: als kind zie je je moeder toch wanneer je wilt?
Niet ieder kind.
Niet het zesjarige kind, dat ik toen was.

Mijn moeder was zó bang voor mijn pleegouders (waarheen ze mij zelf had gebracht) dat ze iemand op straat heeft aangeklampt en gevraagd mij een cadeautje te brengen, toen ze eens hoorde dat ik ziek was. Waarschijnlijk heeft ze dat gemerkt omdat zij me wel eens van school kwam halen.
Dat deed ze nogal eens.
Me bij school ontmoeten en dan zo ver mogelijk meelopen als ik naar 'huis' ging.

Ze deden lelijk tegen haar, vonden haar vreemd.
Vonden dat ik haar zo min mogelijk moest zien.
Ik vond haar niet vreemd, zij was mijn moeder.
Was machteloos.
Immers: ik moest luisteren naar mijn strenge pleegouders, *mammie en pappie*.
Ik moest me houden aan hun vele strenge regels, anders kreeg ik straf.

Zo mocht ik nooit door de voordeur komen bij thuiskomst, altijd door de poort en achterdeur.
Maar als mijn moeder me *thuis* bracht, bleef ze om de hoek staan wachten tot ik binnen was.
Ze vroeg me door de voordeur te gaan, zodat ze me zo lang mogelijk kon zien.
Dan werden de gestolen tien minuten ietsje verlengd.

Ik keek niet om, wist dat ik haar aanwezigheid zou verraden.
De eerste keer was ik heel erg bang voor de boosheid, die me achter de voordeur wachtte en de straf die ik zou krijgen.
Ik ging door de voordeur.
En werd zwaar gestraft.
Ik heb dat nooit aan mijn moeder verteld.
De straf werd elke keer zwaarder en de verbazing van mijn pleegouders ook. Ik hield me anders altijd aan de regels.

Toch ben ik steeds door de voordeur blijven gaan.

Kind geen bezwaar

hanneke gunsing

Op mijn 15e verjaardag stond hij voor de deur.

We keken in een spiegel: dezelfde krullen, dezelfde kleur ogen.

Ook onze tweede teen was op dezelfde manier geknikt.

Hij was duidelijk mijn vader.

Ik had hem gevonden. Punt.

Auteur Hanneke Gunsing (1951) schrijft korte verhalen. Zij put uit een rijk verleden waarin zij met en zonder haar moeder op allerlei plaatsen en in heel veel gezinnen woonde. Met een scherpe blik en milde pen, weet zij haar lezers te raken en ontroeren.

